

Kalbimi Çalan Kadın

— nevzat-taski · 11 Aralık 2010

Yüzünün güzelliğine
Tanrı öyle bir dokunmuş ki;

Paçavra hayatım
Kışını bahara çevirdi.

Fakir yüreğim vuruldu
Bu tutulmanın boşluğunda,

Ey! kalbimi çalan kadın

Şimdi sen yazıyorsun
Yüreğime damlayan
Sevginin haşmetini,

Tesadüflere gebe yaşamayacak
Bu sahipsiz kalmış ömrüm.

Güzel bir kadına kapılmanın
Mutluluğunu kutlayacak
Kadere inat.

Sevebilmenin sırrını yeniden keşfedecek
Zaman sırtını dönse de,

Mavi yüklü semalar kayacak
Sevginin bağışladığı bu ufuklarda,

Ey! Kalbimi çalan kadın

Zihnimin karanlık sokaklarını
Hayalin süslüyor her gece,

Yalnızlık vururken kapımı
Bir şarkının notalarında

Seni arzuluyor kapılmalarım,

Hafızamı zorluyor

Senli dakikalarım,

Gözlerime düşen zarif duruşunu

Hayal ediyor,

Yeniden yaşamak için.

Narin vücudunun kıvrımlarında

Şair gönlüme hitap eden

O kuvvetli,

Zevki içiyorsun mısralarımda.

Hep bende kal olur mu?

Sakın gitme arkanı dönüp

Sana muhtacım

Susuzluğuma damlayan bir serapsın

Gönül bağımın köprüsü oldun

Kaybettiğim azmim

Seninle kazandı kendini

Hayatı ölüme terk etmiş yüzümden

Senin o sıcacık bakışların.

Çekip çıkardı.

Ey! Kalbimi çalan kadın

Korkuyorum

Beynimi kasıp kavuran

Şiddetli sorular ruhuma yapıştıkça,

Sanki bir gün,

Seninle ihtimal dâhilinde yaşayacağım

O güzel günlerin

Yitip gideceği düşünüyor

Ağlayan gözlerime.

Ey! Kalbimi çalan kadın

Şartlar ne olursa olsun
Düşlerim umutsuzluğun kıyısına vururken
Nazlı edanla avunan
Neşeli geceler bıraktın
Bu yarım yalnızlığıma.

Sen güzelim,

Fikirlerimin eziyetinde açan
Gül kokulu rengim,

Hayatımı senin derinliğinde yatırıp
Vatanımmış gibi kabul edeceğim
Ölünceye dek.

08/12/2010